

61. Du spørger. min Dreng.

(Violen.)

H. C. Lumbye

Allegretto.

1. Du spør-ger, min Dreng, hvad jeg vil med den visne Vi-ol, hvis Bla-de er

tør-re som Bø-ger-nes i min Re-ol? Med fri-ske og grøn-ne Vi-

o-ler og Roser af smukkeste Sort du vil mig be-løn-ne, i-fald jeg vil kasteden

bort.

2. Se, den Ting begriber du ikke, før du bliver stor;
og meget, min lille du end skal erfare paa Jord.
Din Moder jo rakte med kærlige Hænder mig rødmende den,
den Dag, da hun sagte fremstammed: Min kæreste Ven!
3. Og naar saa engang jeg skal samles med hende igen,
da komme vel fremmede Folk paa mit Kammer herhen;
de kaste til Side Violen, Billetter og Lokken og Kram;
thi ingen kan vide, hvad Værd det har ejet for ham.
4. Thi Minderne, ser du, min Ven, er vor dyreste Skat,
de følge som Drømme os selv i den mørkeste Nat.
Saa læg kun i Graven hos mig du den Blomst med det visnede Løv;
i Dødningsgeaven er jeg som Violen blot Støv.

A. M. Glückstad.